

Använd båda sidorna
av papperet, om det
är nödvändigt.

Till

2119
NORÉNS

Västerbotteri
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV
Korrespondensinstitut,
MALMÖ.

2119

Ämne: Svenska språket.

Brevets N:o 12.

Namn: Albert Lindholm

Elevens N:o 15391

Adress: Skellefteå

Svar och lösningar:

Lärarens rättelser:

Uppgift No 1.

Sagan om Burvikskalven.

Det var en gång, så berättar
den gamle fiskaren, skulle
man slakta en kalv.

Sådan skedde genom blod-
avtapping och var ej alltid så
lätt att utföra.

Sedan detta var gjort, gick
man in i stugan för att erhå-
la någon förfriskning innan
arbetet skulle fullbordas.

Detta var emellertid icke väl-
betänkt ty när de kommo ut
var kalven spårlost försvun-
nen.

Han eftersöktes överallt, men
utan resultat.

Man förtrod att kalven måste
vara förtrollad och detta
visade sig också vara riktigt
ty följande natt mellan kl.
12-1 uppträdde han inne i
stugan förande ett förskräck

ligt oväsen. Detta oväsen upprepades sedan varje natt och grannarna fingo också lida samma obehag en lång tid vilket var alldeles outhärdligt.

Ortens "kloka gummar" rådfrågades men ingenting kunde göras och vedan mödan blev alla svårare i byn.

Omsider skickades bud efter en oväsligt "klok lappgubbe". Denne man upplyste byn innervännare om att endast en tids förvisning av det obehagliga vidundret kunde ske.

Lappen anskaffade en stor renhud och genom sina berrvägelsor förvisade han kalven till ett avlägset berg, lemnande honom renhuden med löfte att få pluka ett härstrå från huden för varje år och när så alla härstrån vare avplukade skulle han få komma igen till byn.

Lagan förmäler att den som sist träffade kalven fick veta att ett ben på renhuden redan var avplukat.

På förfrågan om hur fort han skulle återvända svarade kalven,

"Det skrider ett här, för varje år, till Burvik skall jag medan världen står".